

důkazní návrh, takže scházejí již formelní předpoklady, za kterých jedině je přípustné onoho zmatku se dovolávati. Leč vývody zmáteční stížnosti, posuzovány ve své celistvosti, poukazují k výtce neúplnosti rozsudku podle čis. 5 § 281 tr. ř. V tomto směru nelze stížnosti upřít oprávnění. Stížnost uplatňuje, že se obžalovaný hájil tím, že Josefa G-ová nebyla vůbec jeho zaměstnavatelkou, nýbrž Václav M., že tomuto odevzdal kauci 2.500 Kč, o jejíž vrácení měl důvodnou obavu, že si výtěžek za prodaných 200 kg loje v ceně 1.900 Kč ponechal na úhradu své pohledávky proti M-ému ve výši 2.500 Kč a že si též výtěžek za prodaných 10 kg škvarků 30 Kč podržel na srážku své kauční pohledávky. Odpovídá skutečně spisům, že obžalovaný přednesl tuto obhajobu a že tvrdil nad to, že má proti M-ému také ještě k pohledávání nedoplatek na mzdě a že tento činí asi 300 Kč. O této obhajobě není v rozsudku zmínky. A přece měl se s ní nalézací soud vypořádati, poněvadž posouzení toho zda vyčerpává jednání obžalovaného skutkovou povahu podvodu, závisí především od otázky, zda směřoval úmysl obžalovaného k tomu, by někomu způsobil škodu. Jen v případě kladné odpovědi na tuto otázku přišly by ostatní znaky podvodu v úvahu. I kdyby proto obžalovaný předsevzal skutečně šálivé jednání, jak ho rozsudek zjišťuje; kdyby tedy listivým jednáním nebo předstíráním a vzbuzeným tak omylem vylákal zboží na M-ém pokud se týče G-ové, avšak učinil tak jen za tím účelem, by si výtěžkem za zboží to zajistil svou kauční pohledávku, pak by, jak stížnost podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. správně zdůrazňuje, sotva bylo lze u něho mluvit o úmyslu někoho poškodit a nedostávalo by se též podstatného znaku podvodu, totiž onoho, že osoba, jež byla uvedena v omyl utrpěla šálivým jednáním nějakou škodu. A kdyby dále, pokud jde o škvarky, byla správnou obhajoba obžalovaného, sotva by bylo lze mluvit o zlodějském úmyslu obžalovaného a v důsledku toho o krádeži dotyčného množství zboží, poněvadž odnětí věci věřitelem jen k zabezpečení jeho pohledávky za držitelem věci není krádeží, nýbrž jen svémocí (Sb. n. s. čis. 1668). Z toho vidno, že nalézací soud neměl obhajobu obžalovaného pominouti v rozsudku mlčením, nýbrž měl o ní uvažovati s nastíněných hledisek. Poněvadž se tak nestalo, trpí rozsudek neúplností podle čis. 5 § 281 tr. ř., zmáteční stížností zjevným poukazem uplatňovanou.

Čís. 3408.

Ke skutkové podstatě zločinu podvodu se vyžaduje po stránce subjektivní, by pachatel jednal v úmyslu někoho poškodit; ani o škodě ani o tomto úmyslu nelze mluvit tam, kde škoda nemohla z uvedení v omyl (z oklamání) vzniknouti.

Mezi uvedením v omyl a škodou musí býti příčinná souvislost, škoda musí býti způsobena podvodným jednáním.

(Rozh. ze dne 7. března 1929, Zm I 116/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu

v Mladé Boleslavi ze dne 28. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183 a 184 tr. zák. a zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., v důsledku toho i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by v rozsahu zrušení o ní znovu jednal a rozhodl, přihlížeje při tom k pravoplatné části rozsudku.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost byla uplatňována jen co do té části rozsudku, kterým byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu. Stěžovatel namítá zřejmě z důvodu zmatečnosti podle čis. 9 a) § 281 tr. ř., že schází náležitost skutkové podstaty zločinu podvodu, totiž škoda z uvedení v omyl, neboť nalézací soud nezjistil výsledkem v rozsudku jmenovaných osob, zda těmito platy nebyly vykonány. Uvádí-li rozsudek, že stěžovatel tyto platy nekonal, nemá přesvědčení soudu v průvodním řízení opory. Dále namítá, že nelze mluvit o uvedení v omyl s úmyslem způsobiti škodu, poněvadž stěžovatel se v účetnictví nevyznal a jde jen o chyby zaviněné neodborným vedením knih. Ke skutkové podstatě zločinu podvodu se po stránce subjektivní vyžaduje, by pachatel jednal v úmyslu někoho poškoditi. O škodě a ovšem ani o úmyslu, škodu způsobiti, nelze mluvit tam, kde škoda nemohla vzniknouti z uvedení v omyl, t. j. z oklamání. Mezi uvedením v omyl a škodou musí býti příčinná souvislost, neboť škoda musí býti způsobena podvodným jednáním. Nalézací soud má za to, že stěžovatel uvedl jednotu pracujícího lidu v omyl tím lstivým předstíráním, že zaknihoval platy pro řečené osoby, které vůbec nekonal, nepraví však, z kterého jednání neb opomenutí oklamané jednotě nebo někomu jinému škoda vzejíti měla a vzešla. Zdá se, že nalézací soud měl na mysli škodu, kterou stěžovatel tím způsobil, že částky z pokladny vzal a si ponechal, ve kterém případě by se jednalo o zpronevěru a nikoliv o škodu, která by byla vznikla podvodným jednáním stěžovatele. Námitka stěžovatele, že žádná škoda nevznikla, je ovšem jen pouhým napadením skutkového zjištění nalézacího soudu získaného na základě výsledků průvodního řízení, že jednotě škoda ve výši 2.768 Kč vznikla, což jest podle § 288 čis. 3 tr. ř. nepřipustné. Než námitka obžalovaného učiněná se subjektivního hlediska je přece jen potud oprávněná, že soud nezjistil příčinnou souvislost mezi oklamáním jednoty a zamýšlenou případně nastalou škodou a tím ani nezjistil úmysl § 197 tr. zák. požadovaný, způsobiti škodu podvodným jednáním (oklamáním). Poněvadž rozsudek nalézacího soudu v tomto směru neobsahuje zjištění a nelze se obejít bez nového hlavního přeličení, vyhověl nejvyšší soud zmateční stížnosti podle § 5 tr. nov. za souhlasu generálního prokurátura již v neveřejném sezení, zrušil rozsudek v napadené části a uznal tak, jak se stalo.

Čís. 3409.

Řidič motocyklu smí sice předpokládati, že vozidla přijíždějící opačným směrem budou se držeti po levé straně silnice ve směru jízdy, jest však přes to povinen věnovati pozornost tomu, nepřiblížuje-li se